

Én megteszem...

Én megteszem:
Hogy egy rózsaillesztos délután
Orgonafás kertetek útján
Leborúlok előtted a földre,
— Mint király előtt a szolga —
És sima, selyem fehér cipődre
Szórom csókjaimat.
Majd az édes rózsailleszt,
Halkan, titkon és csendbe,
Tüzet önt a szívembe
S felgyúladnak a víg melódiák.
Dalolok neked...
Kinýítom az arany mese-kaput,
Mesélek barna, dús hajadról,
Amilyet még soh'se hallottál.
— Óh fehér liliomszál.

Én megteszem:
Hogy az útadra violát hintek,
Puha, lilafátyolt teritek
S azon jössz el hozzám.
Aranyvér folyik majd a virágból
Halk lépteid nyomán...

Én megteszem:
Hogy kilopom szívedből a vágyat,
Hogy ne gondolj másra.
A lelkelem felét od'adom neked,
Amely csupa, izzó szeretet.
S megcsókolom szomjazó szádat,
Rátapasztom a szerelmi dalt,
S a lágymámor halkan elringat,
Viola-illat lesz a takaród,
A fehér padon, a platán mellett
Virágpárnán boldogan álmodsz,
Megcsókolom hajad', képed', a szemed'
Elvezetlek meleg karjaimon,
Oda, hol vár rád a boldogság,
A szerelem, a nem jószág.
— Fehér lelkedet lelkembe szívom,
Én egyszer megteszem.

